

Znameniti medievist Roberto Lopez označio je srednjovekovni period kao epohu u kojoj je rođena Evropa. Međutim srednji vek poznaje, i u najvećem broju slučajeva koristi jedan drugi termin da opiše prostor svog prostiranja – to je izraz „Hrišćanski svet“ – respublica christiana.

Hrišćanstvo, kao ishodište antičke civilizacije posle pada Zapadnog rimskog carstva postepeno je integrisalo varvarska kraljevstva zapada. Naslednik rimske državne tradicije bila je nesporno Vizantija. Počivala je na tri stuba: helenističkom nasleđu, rimskom državnom poretku i istočno – pravoslavnoj veri. Hrišćanska ideologija cara je videla kao univerzalnog vladara čitave hrišćanske veseljena – jedan Bog na nebu, jedan car na zemlji. Obnova rimske imperije bila je san ranih careva Vizantije. Posle nauspešnog pokušaja cara Justinijana (527-565) da povрати zapadne provincije Vizantija se povukla na istog gradeći svoj komonvelt – pravoslavnu zajednicu naroda pod kulturnim i političkim uticajem Carigrada. Suko oko univerzalističkih pretenzija „Cara Romeja“ i novoproglāšenog cara na zapadu, Karla Velikog, ukazao je na duboku podelu Evrope na Istočnu-Grčko-pravoslavnu i zapadnu-Rimsku i Franačku. Ova podela nije karakteristična samo za srednjovekovni period.

S geografskog stanovišta samo za srednjovekovni period Karolinško carstvo jeste neki negoveštaj Evrope. Od svih carstava kasnijih stoleća najviše se približilo mogućnosti da ovlada svim katoličkim zemljama. Carsko krunisanje u Rimu 800 ukazalo je na Karlove pretenzije na univerzalnu vladavinu. Koncept univerzalnog carstva – cara koji je i svetovni i duhovni vladar svih hrišćana, karakteristična je crta srednjovekovnih težnji ka jedinstvu. Hrišćanski svet mogao se integrisati jedino u obliku hrišćanske monarhije.

Hrišćanstvo u srednjem veku

Unija ili sjedinjavanje je naziv za ponegde uspele pokušaje da se sjedine pravoslavni hrišćani sa zapadnima. Unijati primaju rimske dogme, priznaju papsku vlast, a obavljaju bogoslužjenja na pravoslavni način.

Nakon propasnti Latinskog carstva pada prvi pokušaj da se ponovo uspostavi jedinstvo Istočne i Zapadne crkve. Pokretač je bio vizantijski car Mihailo VII Paleolog, zbog političke stiske u kojoj se našao posle oslobođenja prestonice a ne zbog nekih viših interesa vere i crkve. Mihajlov presto nije bio siguran, jer je do njega došao nezakonitim putem. Turci su neprestalno navaljivali na njegovu slabu zemlju, papa je spremao krstaški rat protiv njega da mu se osveti za pad Latinskog carstva. Mihailo je ponudio vlast papi nad Istočnom crkvom, da bi izbegao krstaški rat.

Turska sila je toliko napredovala da je već prešla u Evropske delove Vizantije. Turci su uspeali da savladaju Bugare i zatim Srbe (1389), Bizantija je bila opkoljena sa svih strana. Carigrad je plaćao, a veliko Istočno rimsko carstvo ostalo je na samom Carigradu sa najbližom okolinom. Car Jovan VII Paleolog je iz tog razloga ponudio papi uniju. Papa se takođe nalazio u veoma teškom položaju, jer se u to doba trudio Sabor u Bazelu da raformiše Zapadnu crkvu i da ograniči papsku vlast i prihode. Papa je cupeo da jedan deo tog sabora dovede u Firencu. Godine 1439 stigao je na Firentinski sabor i vizantijski car sa patrijarhom i drugim istočnim episkopima da pregovaraju o uniji, koju je papa jedva čekao da bi mu podigla ugleda na Zapadu.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com